

↳ Dětský divadelní soubor HUDRADLO OB Zliv (ved. Mirek Slavík) — Kolektiv souboru: MANGÁ

• PIDIVADLO PS při ZŠ a SKP ROH Nové Město pod Smrkem (ved. Krista a Jiří Bláhoví) — Ondřej Sekora - Krista a Jiří Bláhoví: ČTENÍ O MĚSTĚ KOCOURKOVĚ

• Dětský dramatický kroužek ZŠ Dubňany (ved. Ludmila Dohnálková) — Ludmila Dohnálková: CO JE TO, KDYŽ SE REKNE...

• Dětský divadelní soubor LŠU Spišská Nová Ves (ved. Viera Šabeková) — Viera Šabeková — NEZBEDNÍCI

• Kroužky estetické výchovy ÚDPM JF Praha (ved. Hana Budínská) — Daniela Fischerová - Hana Budínská: DUHOVÉ POHÁDKY

• Pionýrský divadelní kroužek DS Tyř OB Bakov nad Jizerou (ved. Václav Pěnkava) — Hans Christian Andersen - Dana Svozilová - Václav Pěnkava: CÍSAŘOVY NOVÉ ŠATY

• Dětský loutkářský soubor Státního loutkářského divadla DK ROH ZSE EPL Louny (ved. Zdeněk Raška) — Octave Pancu-lasi - Jiří Davídek: O KUZLÁTKÁCH A TŘECH KOZÁCH

• Malá scéna LŠU a OKS Gottwaldov (ved. Anežka Navrátilová) — Alois Mikulka: HASTR-MANÍ PRINCEZNIČKA

• Loutkářský soubor LŠU Žerotín Olomouc (ved. Milada Mašatová) — Milada Mašatová: STOJÍ HRUŠKA

SEMINÁŘE

A — Zavádění do dramatické hry (lektorka SONA PAVELKOVÁ, učitelka LŠU Praha 5)

B — Literatura jako východisko inscenování (lektorka LJUBA FUCHSOVÁ, učitelka LŠU Praha 4)

C — Materiál, prostor a zvuk (lektori KAREL VOSTÁŘEK, scenarist ULD Praha, a STĚPÁN FILCÍK, odborný pracovník hudebního oddělení Městské knihovny Praha)

D — Autorská-dramatizátorská seminář (lektorka ZDENA JOSKOVÁ, učitelka LŠU pro pracující, Praha)

E — Pohyb a řeč (lektorka VĚRA PERNICOVÁ, učitelka pohybové výchovy na LŠU Praha 10, a SÁRKA ŠTEMBERGOVÁ, učitelka kultury a techniky řeči)

DOPLŇKOVÉ PROGRAMY

• PIRKO MDPM Brno (ved. Jindra Delonová) — Oldřich Svoboda - Martin Srámková - Jindra Delonová: BRNĚNSKÉ POVĚSTI

• DRK (Divadlo rodinných celků) JKP Kralice (ved. Jan Papež) — Jan Papež - kolektiv souboru:

děti hrají divadlo

Kaplické divadelní léto — oficiálně národní přehlídka dětských divadelních a loutkářských souborů. Méně oficiálně, o to však výstižněji — každoroční setkání lidí z celé republiky, které v e l m i baví práce s dětmi, ba co víc — mají touhu se v této práci neustále zdokonalovat.

Namísto zbytečného povídání snad bude stačit „rozvrh hodin“ jednoho kaplického dne:

KAPLICKÉ DIVADELNÍ LÉTO

aneb

TOUHA PO KOMUNIKACI

- 8.30 — Začátek seminářů.
- 12.30 — Oběd
- 14.00 — Přehlídkové představení, po jehož skončení až do 17 h zasedá nejen porota, ale také všechny seminární třídy (v plném počtu) a odávají se taktéž hodnocení
- 17.00 — Veřejné hodnocení, na které jsou všichni velmi dobře připraveni (viz výše) a podle toho vypadá diskuse — naprosto otevřená výměna názorů
- 18.00 — Večeře.
- 19.00 — Doplnkový program (mimopřehlídkové představení)

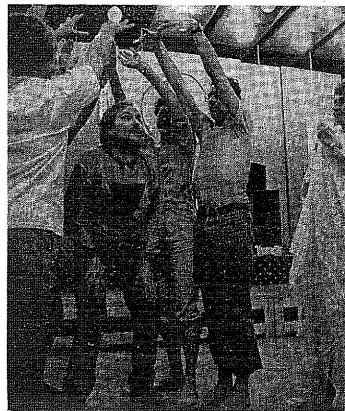
Útržky z diskusí o kaplických vystoupeních

MANGÁ: „Oceňuji, že Mirek Slavík hledá současné téma; je pro mě důležité, když cítím, že děti vědí, o čem mluví.“ (Jaroslav Provozník) • „Cenná je autentičnost v metodě práce od tématu a námětu až po herecký projev.“ (Luděk Richter) • „V místech, kde děti jednájí úplně civilně, se vytrácí tajemnost. Představení by nemělo být ledabylé v mluvě ani v tělovém pocitu.“ • „Co mě na práci a výsledcích HUDRADLA a Mirka Slavíka vzrušuje? Úporná snaha hledat ve všech možných žánrech — od pohádky přes příběh z pionýrského oddílu, žánrový obrázek z minulosti k příběhu s tajemstvím, a nacházet především současné téma, které soubor cítí jako nutnou výpověď a pro kterou, předpokládám, existuje: vztahy mezi lidmi a poznávání jejich kvality.“ (Jiří Pokorný)

20.00—01.00 a později — Tanec, diskuse, zábava, ale i — v některých případech — další práce v seminářích

Já osobně si na těchto setkáních nejvíce cením touhu po komunikaci, touhy poznat názor druhých, ne vystavovat na odív ten svůj a ostatní o něm přesvědčovat. Nejpodivnější na tom je, že se to týká i poroty a lektorského sboru. Na mou duši.

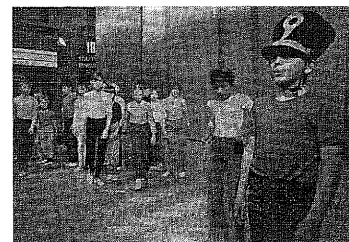
STĚPÁN FILCÍK

Autorská-dramatizátorská seminář připravuje improvizované vystoupení na Večer přátelství na KDL '86

ČTENÍ O MĚSTĚ KOCOURKOVĚ: „Nikdy jsem moc nemilovala kocourkovské příběhy — připadaly mi vždycky kožené až koženkové. Nepřihlula jsem k nim ani na krajské přehlídce v České Lípě, kde jsem poprvé viděla PIDIVADLO se Sekorovým Čtením o městě Kocourkově. Naopak — až mi přišlo líto, když jsem sledovala aktivní kolektivní hru dětí z Nového Města pod Smrkem, to, že se pustily právě do tohoto kousku. Zvoleny inscenační klíč, rytmizace, členění, řada působivých gagů a nápaditého konkretizování Sekorova způsobného špásování spíš upozorňovaly na nedostatky předlohy, než aby je zastíraly. Vytýkali jsme Bláhovým málo výrazné pointování jednotlivých situací, jistou míru popisnosti a kdoví co ještě a přísně jsme jim uložili, aby na dobře začatém představení zapracovali. A oni neudělali nic míň a nic víc než to, že to udělali. A stalo se něco, co jsem nečekala. Tentýž Sekora, o jehož nosnosti a vhodnosti jsme pochybovali nejen v České Lípě, ale ještě na dopoledním semináři před představením, nevidaně prokoukl, a kdyby mohl, tak by za to jistě Bláhovým a jejich dětem poděkoval.“ (Zdena Josková)

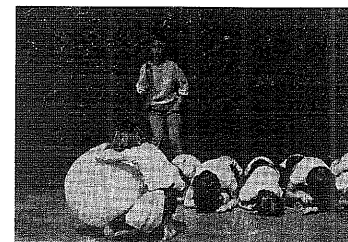
STOJÍ HRUŠKA: „Krásné, ve všech složkách čisté, hluboké a jímavé životně moudré představení, jehož ústředním tématem jsou nejzákladnější otázky života samého: nedělná jednota smrti a života, jež se vzájemně podmiňují a jsou jedinou velikou nedělnou hodnotou. To vše sdělil soubor múzicky citěnou inscenací, v níž bylo určující pojetí celku jako hudební skladby, zahrnující do sebe dramatické jednání, výtvarné principy, sahající od střizlivého a zemitého barevného pojetí přes přesné určení vizuálně působících typů až po zvládnutí prostoru, i samotnou hudební složku.“ (Luděk Richter) • „Tleskalo se předlouho — třikrát se zpívalo na přídavek.“ (Stěpán Filcík)

O KUZLÁTKU A TŘECH KOZÁCH: „Téma odpovídá možnostem dětí. Veršovaný text je však slabý. Místy náznak dobré práce sloutkou.“ • „Opět se ukázalo, že inscenace, která se nesnaží přinést byt' sebestmější sdělení, a nemá tudíž ani fungující tvar, je nezáživná nejen pro diváky, ale i pro hrající děti, což se samozřejmě podmiňuje.“ (Stěpán Filcík)

DUHOVÉ POHÁDKY: „Pětadvacet devítiletých dětí si povídá a hraje o sluníčku. Kdo někdy něco s dětmi dělal, žasne. Divadelně poněkud bez temporytmu. Pedagogicky nesmírně cenné.“ (Stěpán Filcík) • „Dramaturgicky dobrý čin, pro který děti zatím nebyly plně vybaveny.“ • „Inscenace jako celek byla završením systematické pedagogické práce, která si zaslouží obdiv.“

NEZBEDNÍCI: „Host ze Slovenska předvedl sice poněkud „sevcíčenou“, nicméně příjemně působící grotesku.“ (Stěpán Filcík) • „Představení jsem chápal jako pohybovou hříčku s použitím zástupné řeči. Působilo velmi mile, mělo hravost, rytmus, melodii, spád. Je škoda, že pohybovou přiléhavost nedostaly všechny děti.“

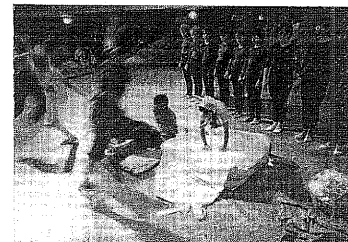

Foto Karel Kerlický a Jaromír Michl

BEJVAVALO, BEJVAVALO (pásmo lidové poezie)

• Dětský recitační soubor ZS Gagari-nova ul., Třebíč (ved. Jaroslav Dejl) — Jiří Zábek - Jaroslav Dejl: AHOJ, MORE; Samuil Moršák: ZAVAZAŽUJ; Marie Nejedlá - Jaroslav Dejl: HESLO NEZVAL

• Dětský divadelní soubor Pampelišek ZS Korenskeno, Praha 5 (ved. Marie Kolarova) — Kuner Janson - Kadim Svoboda: VIKING VÍKE

• Loutkářský soubor LŠU Žerotín, Olomouc (ved. Milada Mašatová) — Jan Voháňský - Pavel Paňak - Milada Mašatová: POJDI, NEČO VÁM ROVÍM

POROTA

LidUSE NUVAKOVA (předsedkyně) LŠU LŠU lyniste nad urici

EVA MACHKOVÁ, divadelní oddělení UKV Praha

JIKI PĚLAN, gymnázium a MDPM Uneske Hraiste

LUDEK RICHTER, studující DAMU

JAROSLAV PROVAZNIK, redakce Cst, Praha

JIRI POKORNÝ (tajemník), KKS České Budějovice

DRAMATICKÁ VÝCHOVA, NEBO ŠBER STARĚHO PAPIRU?

Rudé právo přineslo 15. července 1986 rozhovor s Evou Machkovou, pracovnící divadelního oddělení UKV, o dramatické výchově a Kaplickém divadelním létě 1986. V jeho závěru položila redaktorka Kř Irena Beblavá Evě Machkové otázku doslova „na tělo“: Je známo, že s vedoucími dětských souborů je spolupráce velice dobrá. Jsou ochotni se učit, pracovat. Ale jaké podmínky vlastně mají k uplatnění svých zkušeností v praxi? Z odpovědi Evy Machkové citujeme: „Ačkoliv při stavbě našeho školství byly esteticko-výchovné předměty omezeny s tím, že budou nrahovány zájmovou uměleckou činností, je stále mnoho ředitelů, kteří dramatickovo-výchovnou práci s dětmi považují za cosi zbytečného a raději by viděli, kdyby se učitelé věnovali něčemu snadněji vykazatelnému, například sběru papíru. Proto je důležité etektivnější vzdělávat učitele již s praxí, kteří mívají spíše schopnost prosadit si své. Mladí absolventi si často netahoují a dají se zahrát do defenzivy. Rfritom každý ředitel školy by měl být šťastný, když je jeho učitel ochoten divadlo s dětmi dělat, a dokonce se pro ně školit. Vždyť výchova divadlem je vzhledem k jeho syntetičnosti nejkomplexnější ze všech esteticko-výchovných předmětů. A kromě toho: materiálem divadla jsou lidé a vztahy mezi nimi. Zde je dramatická výchova nezastupitelná a míř k tomu, co náš výchovný systém dosud zcela postrádá a společnost nalahavě potřebuje — k výchově člověka jakožto člověka, jedince mezi lidmi.“